

Ve své parodii na gotický román Northangerské opatství (Northanger Abbey, 1818) Jane Austenová úsměvně líčí počínání své hrdinky Catherine Morlandové, která je posedlá četbou gotických románů. Toto dílo Austenové se nese v poněkud ironickém tónu, ale i přesto odhaluje skutečnost, že gotický román byl na přelomu osmnáctého a devatenáctého století v Anglii jedním z nejčtenějších a nejpopulárnějších žánrů. Navíc byl tento žánr ve své době většinou spojován s ženským obecnstvem, což je překvapující vzhledem k tomu, že často popisuje násilné a kruté počínání, vypráví příběhy incestu, vražd apod. Obzvláště znepokojivý je fakt, že postavami, které jsou v románech vystaveny těmto hrůzám, jsou ženské hrdinky. Důvodem popularity tohoto žánru u ženských čtenářek může být to, že navzdory všemu gotické hrdinky překonají všechny překážky a nesnáze a na konci románu jsou odměněny za svoji odvalu a bezúhonnost.

Anglický gotický román vděčí za svůj vznik siru Horaci Walpolovi, který v roce 1764 vydal román Otrantský zámek (The Castle of Otranto), jehož druhé vydání rok poté již nese podtitul „Gotický příběh“. Po téměř dvou desetiletích stagnace se gotického románu ujímá Clara Reevoá a posléze i Ann Radcliffová, v jejichž rukou gotický román vrcholí. Tento žánr nadále rozvíjejí a šíří autoři jako Mary Shelley, Matthew Lewis, William Godwin, Charles Robert Maturin a další, a to až do roku 1820, kdy gotický román jako žánr v podstatě zaniká, ale zanechává stopy v uznávaných dílech anglických autorů jako jsou sestry Brontëovy, Dickens, Wilde a další.

Vliv gotické literatury je nepopíratelný, nicméně jeho postavení v literární kritice bylo a je rozpolcené. I v době svého vrcholu byl gotický román předmětem parodie, viz již citovaný román Jane Austenové. Žánr gotického románu byl mimo jiné často považován za „nízký“, a podle Roberta Milese je tomu tak právě z důvodu spojení s ženským čtenářstvím.